

ὕπὸ τῆς συνόδου τῶν ἐπισκόπων, ὅτε καὶ ὁ ἐπίσκοπος Γρηγόριος συνώδευσεν αὐτὸν εἰς Ἑτζιμασίην, καὶ μετὰ δωδεκαετίαν προεχειρίσθη εἰς ἀρχιεπίσκοπον. Ἀπεστάλη τότε εἰς Περσίαν ὡς ἱεράρχης τῆς ἀρμενικῆς ἐκκλησίας ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἐδρεύων νῦν εἰς Ἰσπαχάν τῆς Περσίας, καταγινόμενος εἰς τὸ ἐπιμοχθον ἔργον τῆς κυβερνήσεως τῆς εὐρυτάτης ἐπισκοπῆς του. Πρὸ ἐξαστίας, κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ πρίγκιπος τῆς Οὐαλίας εἰς τὴν Ἰνδικήν, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Γρηγόριος ἐπορεύθη εἰς Καλκούταν, ἔνθα μετὰ ἐξαιρετικῶν τιμῶν ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τοῦ πρίγκιπος τῆς Οὐαλίας. (Ἐκ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς.)

Ἐκ νέας Ἰσρίας

8η ἀπριλίου 1884

Ἀγαπητοὶ μου μικροὶ φίλοι,

Ἄν καὶ εἰς τοὺς ἀντίποδας ἐδρικόμενος δὲν ἐλησμούνησα ὅμως τοὺς μικροὺς συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας τῆς μικρᾶς καὶ ἀγαπητῆς «Ἐφ. τῶν Παίδων» ἀπ' ἐναντίας, ἡ θέα πολλῶν πραγμάτων φέρει συγχάνει αὐτὴν καὶ αὐτοὺς εἰς τὴν μνήμην μου. Οὕτω λ. χ. χθὲς διερχόμενος διὰ τινος τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως, ἀπήντησα μικρὸν παῖδα, ὅστις ἐγλίστρα ἐπὶ τῶν πλακῶν τοῦ πεζοδρομίου μὲ πολλὴν εὐκολίαν καὶ ταχύτητα.

Εἶναι δυνατόν μὲ πέδιλα κατάλληλα νὰ τρέξη τις ἐπὶ τοῦ πάγου, εἶπον κατ' ἐμαυτὸν ἀλλὰ πῶς νὰ δύνανται νὰ τρέξη καὶ ἐπὶ πλακῶν; Ὀλίγη περισσότερα προσοχὴ διέλυσε τὴν ἀπορίαν μου. Τὸ παιδίον μετ' ὀλίγον ἐσταμάτησε, καὶ τότε ἠδυνήθη νὰ διακρίνω τὸ εἶδος τῶν πεδύλων τὰ ὅποια ἐφόρει εἰς τοὺς πόδας του.

Ἦσαν εἰδὸς τι παπουσιῶν τὰ ὅποια ἦσαν προσδεδεμένα εἰς τοὺς πόδας διὰ λωρίων, ἔφερον δὲ ἕκαστον 4 τροχοὺς, 2 πρὸς τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ ποδός, καὶ δύο πρὸς τὸ ὀπισθεν, τὴν πτέρναν. Οἱ τροχοὶ οὗτοι ἦσαν ἐκ μονοξύλου 1 ½ δακτύλου τὸ ὕψος καὶ πᾶχος, ἐστρέφοντο δὲ, κατὰ τὸ φαινόμενον (διότι δὲν ἠδυνάμην νὰ τοὺς ἐξετάσω ἐκ τοῦ πλησίον) περὶ ἄξονος ἐφηρμοσμένου ὑπὸ τὴν κάτω ἐπιφάνειαν τοῦ παπουσιῶ.

Τὸ παιδίον ἤρξατο ἐκ νέου νὰ κινῆται, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην οὐχὶ νὰ γλιστρᾷ, ἀλλὰ νὰ περιπατῇ! Περιεπάτει δὲ μὲ τόσῃν ἐπιτηδειότητῃ, ὥστε ἐνῷ ὕψωμε τὸν ἕνα πόδα, διὰ τινος στροφῆς τοῦ σώματος ὠθοῦσε τὸ σῶμα πρὸς τὰ ἔμπροσθεν καὶ οὕτως ἠῤῥεαν τὴν ταχύτητα τοῦ περιπατεῖν, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν κάμπτον τὸ σῶμα καὶ ὠθοῦν αὐτὸ ἐπὶ τῶν σκελῶν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἄφινεν ἑαυτὸ νὰ γλιστρᾷ ἐπὶ τοῦ πλακοστρώτου πρὸς θαυμασμὸν καὶ ζήλιαν, φοβοῦμαι, πολλῶν ἐκ τῶν παιδιῶν τὰ ὅποια ἴσταντο κυττάζοντα.

Οἱ Ἀμερικανοὶ εἶναι θαυμαστοὶ ἄνθρωποι εἰς ἐφευ-

ρέσεις ὄχι μόνον χρησίμους ἀλλὰ καὶ διασκεδαστικὰς.

Εἰς μερικὰ ἀπὸ τὰ μεγάλα ἀτμόπλοια, τὰ ὅποια ταξειδεύουν εἰς τοὺς μεγάλους τῶν ποταμῶς, ἔχουν διατεθειμένους σωλήνας ὑελίνους τοιοῦτοτρόπως ὥστε ἀφίνοντες τὸν ἀτμὸν νὰ διέρχεται δι' αὐτῶν ἀποτελοῦσι μουσικὴν συμφωνίαν λίαν εὐχάριστον!

Ἐάν δυνηθῶ θὰ σταίλω τὴν εἰκόνα τοῦ νέου τούτου εἶδους τῶν πεδύλων, διὰ νὰ γαίνη καταληπτότερον εἰς τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἐφ. τῶν Παίδων.»

Ἐν τῷ μεταξὺ χαίρω, ἐδρικών διὰ συγκρίσεως τὴν μικράν μας ἐφημερίδα οὐχὶ κατωτέραν τῶν συναδέλφων αὐτῆς, αἰτινες καὶ τὰ μέσα ἔχουν ἄφθονα καὶ τὰ ὕλικα πρόχειρά τε καὶ καλὰ, οὔτε κατὰ τὰς εἰκόνας, οὔτε κατὰ τὴν ὕλην, ἐλπίζω δὲ, Θεοῦ εὐδοκούντος, τὸ ἐρχόμενον ἔτος νὰ δυνηθῶμεν νὰ καταστήσωμεν αὐτὴν ἔτι καλλιτέραν καὶ ἐλευστικωτέραν. Κ.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

«Πιστεύω ὅτι αὐτὴ ἡ γυναίκα εἶναι παραπολὸ πτωχή.» εἶπεν ὁ Βέρτος σοδαρῶς.

Ἡ γράια ἐκάγχασε.

«Τὸ πέτοχες ἀφέντη μου,» τῷ ἀπεκρίθη.

«Λοιπὸν κακὰ ἔκαμες νὰ τῆς πάρῃς λεπτὰ, ἔπρεπε νὰ τῆς δώσῃς τὸ γάλα δωρεάν.»

«Ἐ, Ἐ, κύριε! Ποῖός σε ἔβαλε πνευματικὸ μου.

Καὶ ἐγὼ μήπως δὲν εἶμαι πτωχὴ καθὼς αὐτὴ καὶ αὐτῆς ἀλήθεια τῆς πρέπουσιν ὅσα ὑποφέρει, διότι ὁ ἄνδρας τῆς ἦτο νυκτερευτής, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν φυλακὴν.»

«Νυκτερευτής!» ἐπανάλαβεν ὁ Βέρτος μ' ὄλην τὴν ἔμφουτον φρίκην, ἦν αἰσθάνεται ἰδιοκτήτης ἄγγλος ἀκούων τὴν λέξιν ταύτην.

«Ἄ! καὶ ὁ υἱός της εἶχεν ὀπάγει νὰ παγιδεύσῃ πτηνὰ!» προσέθηκε, συνδυάζων τοὺς προτέρους λόγους τῆς γυναίκος πρὸς τοὺς τῆς γραιίας, καὶ σὺ θὰ τὰ ἀντήλαζες διὰ τρόφιμα - θὰ τοὺς ἔδιδες τροφὰς ἀντὶ αὐτῶν!

«Ἄ! πόσον σκληρὰ, - πόσον κακὴ γυναίκα εἶσαι!»

Ἡ μόνη ἀπόκρισις τῆς γραιίας ἦτο νὰ σφενδονίσῃ κατὰ τοῦ Βέρτου ξύλινον πινάκιον, ὅπερ αὐτοῦ μὲν ἠστόχησεν ἀλλ' ἔκρουσε καλαθίον ὠν καὶ τὰ ἔθραυσεν ὅλα, τέλος δὲ καὶ τὴν ὕελον τῆς θυρίδος.

Ὁ Βέρτος ἐσηκώθη ἀτάραχος καὶ ἐπορεύθη βραδέως πρὸς τὴν θύραν, ἔχων προσηλωμένον τὸ βλέμμα του ἐπὶ τῆς γραιίας.

«Ὅταν ἴδω τὸν Ἀστυνόμον θὰ τῷ εἰπῶ τί κάμνεις!» εἶπε μετὰ πολλῆς σοδαρότητος ὁ Φέρσις τοὺς πτω-

Σ η μ. Σ υ ν τ ἀ κ τ ο υ. Ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ θήρα εἶναι προνόμιον ἀποκλειστικὸν τῶν πλουσίων ἰδιοκτητῶν καὶ εὐπατριῶν, τοὺς δὲ νυκτερευτὰς ἢ ἀνθρώπους οἵτινες παραβαίνουσι τοὺς νόμους τῆς θήρας καταδικάζουσιν ἀσπληρῶς αἱ ἀρχαί.